

der kunde skade Bankvirksomhedens sunde og gode Udvikling, som om vi ikke havde andet at se tilbage paa i de senere Aar end Bankvirksomhedens sunde og gode Udvikling. Det er mig egentlig vanskeligt at forstaa, at de højtærede og agtværdige Bankdirektører, som har affattet denne Skrivelse, kan faa sig selv til at udtale sig paa denne Maade; hvis jeg kunde tænke mig, hvad jeg ikke kan, at saadanne Bankdirektører var ironiske, vilde jeg tro, det var Ironi, de talte.

Men de private Banker har ogsaa faaet Støtte af Nationalbanken, eller man kunde maaske sige: de har faaet spændt Nationalbanken for. I en længere Skrivelse, Bilag H, polemiserer Nationalbanken mod den Tanke, at der skal nylovgives paa Bankvæsenets Omraade, og navnlig synes Banken at nære en afgjort Mistillid til Rigsdagen i saa Henseende. Det hedder saaledes i Nationalbankens Bemærkninger, at det „vil være paatrængende nødvendigt, at der finder en anden Behandling Sted af disse Forhold end den, der kan blive disse til Del igennem en Rigsdagsbehandling“. Nationalbanken anser altsaa ikke Rigsdagen for egnet til at tale med om Banklovgivningens Forhold. Det hedder endvidere i Nationalbankens Skrivelse: „Der gør sig muligvis i visse Kredse et Ønske gældende om en hurtig Revision; dette Ønske er formentlig i høj Grad opagiteret og uden naturlig Basis i de foreliggende Forhold.“ Hvorfra ved Nationalbanken noget om det? Nationalbanken er en overordentlig fornem Institution, som i det væsentlige vistnok kun beskæftiger sig med Valutaforbedring — hvad der ikke altid gaar helt godt —, men som neppe i synderlig Grad er i Stand til at dømme om, hvad den danske Befolkning i Almindelighed mener om en Banklovgivningens Nødvendighed. Og saadanne Udtryk som, at en saadan Stemning formentlig er „i høj Grad opagiteret“, forekommer mig noget mærkelig i en officiel Skrivelse fra Nationalbanken til Handelsministeriet angaaende dette Spørgsmaal. Jeg nævner blot dette for at vise, hvilken Værdi der er Grund til at tillægge de Erklæringer, der i denne Sag er fremkommet saavel fra private Banker som fra Nationalbanken. Der er, saa vidt jeg kan se, ikke nogen som helst Grund til at tage disse Udtalelser som virkelig saglige Udtalelser, men kun som velmente Forsøg paa at undgaa at faa en ny Banklovgivning — i saa Henseende er de tydelige nok. Med Hensyn til Nationalbankens Overlegenhed overfor Rigsdagen ønsker jeg at tilføje, at der er visse Tider,

hvor Nationalbanken dog kan finde Rigsdagen, saaledes f. Eks. naar Nationalbanken skal have Tilladelse til ikke at indløse sine Sedler, og det gaar jo ret hyppigt paa; i saadanne Tilfælde mener Nationalbanken dog formentlig, at det er noget, der kan og bør behandles af Rigsdagen. Der er jo ogsaa andre Tidspunkter, hvor Nationalbanken kan finde Rigsdagen. Jeg skal saaledes erindre den høje Rigsdag om, hvilken Iver Nationalbanken i Landmandsbanksagen viste for at lægge Pres paa Rigsdagen med Hensyn til de Vedtagelser, der skulde foretages. Nationalbankens Direktører færdedes i de Dage mere i Rigsdagens Bygning end i deres egne Bygninger, og Hensigten var ikke til at tage fejl af; vi var alle paa det rene med, at det var af Bekymring for vort Lands Velfærd og vort økonomiske Liv. Om vi nu er lige saa sikre paa det, skal jeg lade være usagt; der er jo nogle, der mener, at Nationalbanken var overordentlig stærkt interesseret i Landmandsbanken, og at den mere handlede paa egne Vegne end paa Landmandsbankens Vegne, da den den Gang kom til Rigsdagen. Naar man i den nylig offentliggjorte Beretning fra Bankkommissionen ser, at Landmandsbanken i September Maaned 1922 havde en Gæld til Nationalbanken paa 240 Mill. Kr., forstaaer man maaske noget bedre den Iver, Nationalbanken den Gang udviste for at faa Statsgaranti til Landmandsbanken. Jeg gør disse Bemærkninger for at præcisere, hvilke Kræfter der er i Gang for at hindre en ny Banklovs Tilvejebringelse, og for at vise, hvilke Steder saadanne Bestræbelser kommer fra. Ligesom man efter Krisen 1907—08 erklærede, at foreløbig kunde der ikke være Tale om Vedtagelsen af nogen Banklov, saaledes søger man nu med selve Krisetilfældene at argumentere imod en Banklovgivning. Jeg kunde fristes til at tilføje, at efter den Logik vil det i Danmark kun være nødvendigt med passende Mellemrum at foranstalte tilstrækkeligt store Krak for overhovedet at forhindre al Banklovgivning.

Jeg skal derefter gaa over til selve Lovforslagets Bestemmelser, idet jeg dog først ønsker at gøre nogle Bemærkninger om de Bestemmelser, der ikke findes i Forslaget — thi dem er der jo ogsaa en Del af —, men som der gøres Bemærkninger om i Indledningen. Den højtærede Handelsminister erklærer i Indledningen, at en Række Spørgsmaal er skudt ud til senere Behandling, til nærmere Undersøgelse; disse Spørgsmaal er bl. a. Likviditet, Bankernes Emissionsvirksomhed, Bankernes Ret til